

מסורת הש"ס

(א) יצמות קטן. כתובות כב:
ג'טין קד: ופט: (ב) [עין
חוספ' יצמות קטן. ד"ה
ולשימנה], (ג) [יצמות דף
קח.], (ד) [כתובות מה.],
(ה) [נ"ל שלום דף קח.],
(ו) [יצמות דף קה.],

הגהות הב"ח

(ה) גמ' מתקין סיו. י"ב
 וכן יכול לומר שגמ' מתקנת
 (קדשה) כשכר מ"ה סיו
 י"ב פ' מ' שמת דף
 קמ"ה דמוכח שג' ג"כ
 אפ"ה לאוקמי בהבדלה
 בין חלשה כהן ע"פ:
 וכן תמנהו לראשונה
 תהיו מבינה דבנה א"ר
 הכה קלע: א"ר (א) שג' שלם
 אומרה אי דבורה:
 אומרה אי דבורה דעד:
 (ה) ג"מ"ה ו"י גרמיה
 מרזח ומ"י כהן דרוא
 אקור: (ו) ד"ה הכס ובי
 מוסח דריבנה דבענה ל"ה
 שמיטת ל"ה מתח: ב"א
 ז"ל לא אי רות אמרה הכי
 תרומבא דמקור:
 דלרבה דרוביה: למשה:

מוסף רש"י

דגסתחפה שדהו. לשון
מטר קוחף, נשטפו שדו,
כלומר מזלו גרס (עי'
כתובות ב.).

פירוש הרא"ש

אמר רב המנא ת"ש.
 לעומת: לא
 צדיקא
 לבויה פשה. לומר דה
 גז גזיל עז עמה אס לא
 דלית לה
 חסדא.
 כהנא וזעש דה
 גז גזיל: כיון דלא
 אמי
 לה אקדמה
 יורה בהי. כן אינו רואה
 להיות בלא עז ופירש
 לאמרי דא
 פשה אחר לוי ענה
 ממנו ולא היה אמת
 לה רשע מחלפת אמת
 לומר דה: דהי גופא
 אמרה ויה דבבאי דה.
 וטוען לה פקודה הי
 שאין הצעל מרגיש ביוה
 מה: כפרה
 וטוען
 לה. לומר
 שמשע עמה בלילה היתה
 משכמת כיון וטוענת לו
 בעי
 מלי:

גרשתי ^(א) מי מהימנא ואס אשת כהן אסור לו להחזירה: **הסס**
הוא דמעיקרא משום ^(א) ידיע לה דבעלה לא ידע זה אי נטמאת
ואי לא [אסור] אי אמרה טמאה אני לך לא מהימנא אכל
היכא דאמרה גרשתי ידיעה דבעלה ידע אי משקרא אי לא
^(א) לא הוה אמרה הכי דחזקה דאין
לאשה מעשה פניה בפני בעלה:
ואדרבה ^(א) לא ^(א) מבעינן למשנה
לאחרונה דלא מהימנא אלא לפני
למשנה ראשונה דקמי מהימנא לא
הוה טעמא אלא משום דלא עבדה
לבוזי נפשה דלימרה דנטמאה אי לאו
דהכי הוא כדקאמרה: **דומינן דקני**
לה מן גברא שציער לה בעלה
ומעשה פניה בפניו. ענין אחר
דחקין לה מן גברא שחוקק יורה מן
אדם אחר שנתנה בו עיניה ונשכח
מעיה לומר לבעלה גרשתי: **והא**
הכא דלית לה כיסופא דבהא מילתא
לא מזויר נפשה ואפילו הכי קמי
במשנה ראשונה דמהימנא והכי אמר
אפילו למשנה ראשונה כו': **הסס**.
נגמתי אית לה כיסופא דכיון דלא סגי
לה דלא קאמרה גבי זי דינא לא
יורה כחץ אי לאו דהכי הוא לא
קאמרה ואהכי מהימנא: **דהא הכא**
ידיעה היא דבעלה ידע דיורה
כחץ וקמי לה לא מהימנא אלא
לאשה מעיה: **דכל יומא** לאחר
תשמיש מקדמה ומשא ידא לגברא
כדי לטבר ידיו לאחר תשמיש וחת
יומא חד ועבדה הכי אמר לה דהא
מילתא דתשמיש לא הוה האידנא:
אהלוי

ונגברא הוא דנסתחפה שדו ואמרין ליה
(6) מתני' היא האומרת ממאה אני לך יש לה
כתובה במאי עסקין אילימא באשת ישראל
אי ברצון כלום יש לה כתובה ואי באונס מי
קא מיתסרא על גברא *ואלא באשת כהן
אי ברצון כלום יש לה כתובה מי גרעה
מאשת ישראל ברצון אלא לאו באונס *וקתני
יש לה כתובה איבעיא להו אמרה לבעלה
גרשתני מהו אמר רב המנונא ת"ש האומרת
שטמאה אני לך דאפילו למשנה אחרונה דקתני
לא מהימנא התם הוא דמשקרה דידעה
דבעלה לא ידע בה אבל גבי גרשתני דידע
בה (6) מהימנא דחזקה אין אשה מעיזה פניה
כפני בעלה אמר ליה (7) רבא אדרבה אפי'
למשנה ראשונה דקתני מהימנא התם משום
דלא עבידא לבוויי נפשה אבל הכא דומנין
דחקיף לה מן גברא מעיזה ומעיזה מתיב
רב משרשיא השמים בני לבינך דמשנה
ראשונה (8) תיובתא דרבא הכא דלית לה
כיסופא וקתני דמהימנא קסבר רבא התם
כיון דלא סגי לה דלא אמרה (9) אין יורה
כחץ אי לא איתא כדקאמרה לא אמרה
ליה השמים בני לבינך דמשנה אחרונה
תהוי תיובתא דרב המנונא והא הכא דידעה
היא (10) ובעלה ידע בה וקתני דלא מהימנא
י היא גופה אמרה נהי דכביאה ידע
הכי משקרא: ההיא איתתא דכל יומא
לגברא יומא חד אתיא ליה מיא לממשא
ת האידנא אמרה ליה א"כ חד מן נכרים
אהלוי

ובהאשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים^א כך כתב הרמב"ן ז"ל בהלכותיו. מיהו איכא למימר לה
אבל בתוספת לא. וכיון דמשום הכי מהימנא טפי כי אמרה גרשני ממי אמרה השמים ציי
ואינה מעיה ובהשמים ציי לציך ללא דיע זה מעיה שמעין מינה דבאומרת אינו נזקק עמי
אחרונה מהימנא ויוליא יתן כתובה אפילו לא אחא מחמת ענה דבעיה חוטרת ליהד ומרל לקן
אלא אני צבגדי והיא צבגדה ויוליא ויתן כתובה. מיהו כתב ר"י ז"ל דדוקא כשהיא תובעת להחגנו
תובעת כתובה לא מהימנא והיזי רתאן דפרק האשה^ב רבה האשה שאמרה מת בעלי
נאמנת: ואיכא למידק אשמעין דהכל משמע דמילתא ידידע עולם מהימנא משום דלא מחלפ
והיהם צדק פרק הבא על יצמנו גבי הא דמתן נשא אשה ושהה עמה עשר שנים ולא ילדה
ההם^ג הוא אמר מינה והיא אמרה מיניי אמר רבי אמי דברים שציו לצינה היא נאמנת מאי ט
קיים ליה ביורה כחן משמע דמשום דלא קיים ליה מהימנא הא קיים ליה לא מהימנא והכא אמרי
אחדדי דהם איהו הוא דקפסיק לה ומפסיק לה כתובתה הילכן אי תריייהו קיים להו ליכא למימר
מעיה צפני בעלה דכי אמרינן הכי היכא דליהי צעיל לאפקוי נפשה מצעלה דליכא העוה טובא
אבל תם דליהי צעי לאפקו (נאשה מעיה ומעיה אלל כיון דליהי קים לה ואיחו לא קים לה
נענות שמה: היא אפסא. אשה כהן היכה לדין אשת ישראל כיון שאפילו לפי דברים ש
גדול מה ואומן בישראל משרא שרי ולמה ליה לרב נחמן למימר עיניה נתנה באחר אלל

[illegible]

ר"ן צא.

נצרך הוא דנסתספס שדפו. קדושת כהונתו גרמה לו כדפרשית
במתינ': איבעיא להו אמר לבעלה גרשני. ונתקרב הגט
לאו שאכז מהו להאמינה ולהמירה לינשא: ידיעה דבעלה לא ידע
בה. אם זינתה אס לאו ומשום הכי משקרא ולא מירתתת: הכס דלא
עבידא לכוויי נפשה. שבזיון ופגם
הוא לה כשנאנסה הלכך אי לא
דקושטא הוה לא הות קאמרה:
דקיף לה מגבא. שעל ידי
כפסה תתחזק מן הצעל להעיז פנים
בו ולומר לו גרשתי: השמים
ציוי לציין דמשנה ראשונה. שאמרו
נאמנת מיוצתיה דרביא דהאמר רבא
דאפי' למשנה ראשונה כי אמרה
גרשתי לא מהימנא: הכס ציון
דלא פגיא לה דלא אמר אין יורה
כחך אי לא איפא כדקאמרה לא
אמרה ליה. דציון שהיא זריכה לצרר
דצריה כדאמרה השמים ציוי לציין
וזריכה לומר כפירות מה שהיא
טוענת עליי דהיינו שאין יורה כחך
כספא לה מילתא ואי לאו דקושטא
היא לא הות אמרה. ואית דגרסי
ציון דקא סגי לה כלומר אחר
שנאלה בצלה לומר כך: והא דכא
ידיעה היא דבעלה ידע בה.

[illegible][illegible]

עין משפט
נר מצוה

ע א ב מ״ פכ״ד מהל'
 אישות הל' יח כב סמג
 עשין מה טוש״ע אה״ע סי'
 קטו סעי' ו וסי' קעח סעי'
 ט:
עא ג מ״ פכ״ד מהל'
 גירושין הלכה ד'
 ופכ״ד מהלכות אישות
 הלכה יג סמג עשין מה
 טוש״ע אה״ע סי' יז סעי'
 ז:

תוספות

גרשתינו מהו. מי אמרני
והמנונא וזל לנחמי
תנחם: כחברי: אבל עינא
ידע דה מהימנא דלין
דבר מעשה פניה נחמי
דבר עקב מנעלה נפיו
ומהא משעין בכל דוכתא
לרב המנונא דקבר גרשמי
אשמינא לעללא גרשמי
נאמנא: תיובתא: דרמא.
אמרנא לא מהימנא דרב
הכל ילין לה כיפוטא שנין
אלן ודמנא (נפריה) וקמי
דמנא: דרמא: אבל עינא
לבוין נפשה: פירוש לומר
אמרנא עמלא ויחי: קבר
ההב בני לאמי בני לאמי
אברה. כלומר אחרי שריא
דלא לומר דבר זי וגונת
דמי: קבר רב
המנונא דרב דבבאיה דע.
כלומר ישי דידע שפולט
הורע בורה מכח מי
דבר מעשה אלן לומר
גרשמי דנעלה ידע
משקלא מהימנא פסק
ריצא דלכח כרב
המנונא דנעלה מקומות
נשמיס מציא דנריו ובסוף
גמיון (דף פס): מי אמר
רב (יוחנן) אלן שפסטי
ידע וקבלת קידושין מלחר
קדמאש מדרב המנונא
והקדן יל תאמר דרב
המנונא בפניו שמע
שפוט לכל דברי רב
המנונא ומימנא: ויש
לומר על פיה שמענות
שנעלה מיט לא תלקשות
שאלין בני דנדין אלן
לנעלה דנדיב שיל ית
לנחמי לידע אלן מעשה
פניה ויולא יתון תכובה
אלן ירישעיל אל בלה ממנת
טענתה כרב מלחרת
מורא לרב ומנא לקבורה
אלן פילין בלה טענה
יבולה יתון אלן
קמיס מנות טנה וגדולה
פולא אמרו האורא
שאל אלן הורא וגדולה
בגדה שיל יתון תכובה
אלן ודוקא שפוט
מגרסה ואינה חובעת
תכובה אלן יושעק
שפוטא לגרסה שותן
תכובה אינה נאמנת דיש
לומר שמה נחמי עיניה
(נחמי) כמנהגיה נחמי
מדרש כהניא רב המנונא
דבבאיה חריונה. ואלן
אחריס אלן חופסת אלן
למה מינת מנחמי קונא
דקדיל יל תגרלה חסובה
ויולת אלן טול רב כמנחם